

**НАЦІОНАЛЬНА ПОЛІЦІЯ УКРАЇНИ
ГОЛОВНЕ СЛІДЧЕ УПРАВЛІННЯ**

вул. Богомольця, 10, м. Київ, 01601, тел. (044) 254-93-33, gsu@police.gov.ua

**ПОВІДОМЛЕННЯ
про підозру**

місто Київ

13 листопада 2024 року

Старший слідчий в особливо важливих справах 1-го відділу (розслідування злочинів, скоєних проти особи) управління розслідування особливо важливих кримінальних проваджень Головного слідчого управління Національної поліції України підполковник поліції Лучинська Лідія Русланівна, розглянувши матеріали досудового розслідування, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 12023000000000262 від 16.02.2023 та встановивши наявність достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28 , ч. 1 ст. 438 КК України, відповідно до ст. ст. 2, 36, 40, 42, 276-279 КПК України,-

ПОВІДОМИВ:

Кірікову Вадиму Володимировичу, 20.07.1987 року народження, громадянину Російської Федерації, уродженцю м. Питалово, Псковської обл., Російської Федерації, проживаючому за адресою: Російська Федерація, Псковська обл., Питаловський р-н, м. Питалово, вул. Шафранського, буд. 17, кв. 57; м. Псков, вул. Шестака, б. 23 кв. 103; м. Псков, вул. Ювілейна б. 75, кв.37, військовослужбовцю 234-го ДШП 76-ї ДШД 1-го ПДВ ЗС РФ, -

про те, що він підозрюється у жорстокому поводженні з цивільним населенням, тобто у порушенні законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, вчиненому за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України.

Фактичні обставини кримінального правопорушення:

З лютого 2014 року до цього часу триває міжнародний збройний конфлікт, викликаний збройною агресією Російської Федерації проти України та окупацією частини території України. В ході вказаного міжнародного збройного конфлікту 24 лютого 2022 року президент РФ оголосив початок так званої «спеціальної військової операції», що полягала у здійсненні

повномасштабного вторгнення Збройних Сил Російської Федерації (далі – ЗС РФ), інших збройних формувань РФ та підконтрольних їм угруповань іррегулярних збройних формувань на територію України.

Факт повномасштабного збройного вторгнення на територію України не приховувався владою РФ, а також встановлений рішеннями міжнародних організацій, зокрема резолюцією Генеральної Асамблеї ООН ES-11/1 від 02.03.2022 «Про агресію проти України», п. п. 1, 3 Висновку 300(2022) Парламентської Асамблеї Ради Європи «Наслідки агресії Російської Федерації проти України», п. п. 17, 18 наказу Міжнародного Суду ООН від 16.03.2022 за клопотанням про вжиття тимчасових заходів у справі «Звинувачення в геноциді відповідно до Конвенції про запобігання злочину геноциду та покарання за нього (Україна проти РФ та ін.)».

Відповідно до вимог ч. 1, ч. 2 ст. 2 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949, ратифікованої Указом Президії Верховної Ради Української РСР «Про ратифікацію Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року про захист жертв війни» від 03.07.1954 (далі - Конвенція), ця Конвенція застосовується до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни. Конвенція також застосовується до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Відповідно до ст. 27 Конвенції, особи, що перебувають під захистом, мають право за будь-яких обставин, на особисту повагу, повагу до своєї честі, права на сім'ю, їхніх релігійних переконань та обрядів, звичок та звичаїв. До них завжди слід ставитися гуманно й захищати їх, зокрема, від будь-якого акту насильства чи залякування, від образ та цікавості натовпу.

Згідно зі ст. ст. 31-33 Конвенції забороняється, зокрема: пограбування; жодний примус фізичного чи морального порядку не може застосовуватися до осіб, які перебувають під захистом, зокрема з метою отримання від них або від третіх осіб якихось відомостей; застосування будь-яких заходів, які можуть завдати фізичних страждань або призвести до знищення осіб, що перебувають під захистом, які є під їхньою владою. Ця заборона поширюється не лише на вбивства, тортури, тілесні покарання, калічення та медичні чи наукові дослідження, які не викликані потребою лікування особи, що перебуває під захистом, а й на будь-яке інше брутальне поводження з боку як цивільних, так і військових властей. Жодну особу, що перебуває під захистом, не може бути покарано за правопорушення, якого вона не вчинила особисто. Колективні покарання, так само як і будь-які залякування чи терор, забороняються.

Статтею 147 Конвенції встановлено, що серйозні порушення, про які йдеться в попередній статті, становлять такі порушення, що охоплюють такі дії, якщо їх здійснено проти осіб або власності, які перебувають під захистом цієї Конвенції: умисне вбивство, тортури або нелюдяне поводження, зокрема біологічні експерименти, які умисно спричинять великі страждання чи серйозні травми тілу чи здоров'ю, нелегальна депортація чи переведення або нелегальне ув'язнення особи, що перебуває під захистом, примушення особи, що перебуває

під захистом, служити в збройних силах ворожої держави, або умисне відбирання в особи, що перебуває під захистом, прав на справедливий і офіційний судовий процес, рекомендований цією Конвенцією, захоплення полонених і широкомасштабне руйнування і привласнення власності, не виправдане воєнною необхідністю, і здійснюване незаконним чином і безцільно.

Також, статтею 51 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 8 червня 1977 року (протокол ратифіковано із заявою Указом Президії Верховної Ради УРСР N 7960-XI (7960-11) від 18.08.1989) (далі – Додатковий протокол I до Женевських конвенцій) передбачено, що цивільне населення й окремі цивільні особи користуються загальним захистом від небезпек, що виникають у зв'язку з воєнними операціями. З метою здійснення цього захисту, на доповнення до інших застосовуваних норм міжнародного права, за всіх обставин слід додержувати таких норм.

Цивільне населення як таке, а також окремі цивільні особи не повинні бути об'єктом нападів. Заборонено акти насильства чи загрози насильства, що мають головною метою тероризувати цивільне населення.

Цивільні особи користуються захистом, передбаченим цим розділом, за винятком окремих випадків і на такий період, поки вони беруть безпосередню участь у воєнних діях.

Заборонено напади на цивільне населення або на окремих цивільних осіб у порядку репресалій.

Будь яке порушення цих заборон не звільняє сторони, що перебувають у воєнному конфлікті, від їх правових зобов'язань щодо цивільного населення й цивільних осіб, у тому числі від зобов'язань вживати запобіжних заходів, передбачених у ст. 57 Додаткового протоколу I до Женевських конвенцій.

Крім того, ст. 75 Додаткового протоколу I до Женевських конвенцій встановлено, що тією мірою, якою їх торкається ситуація, зазначена у статті 1 цього Протоколу, з особами, які перебувають під владою сторони, що бере участь у конфлікті, і не користуються сприятливим ставленням згідно з Конвенціями або згідно з цим Протоколом, за всіх обставин поведуться гуманно, і вони, як мінімум, користуються захистом, передбаченим у цій статті, без будь-якої несприятливої різниці, заснованої на ознаках раси, кольору шкіри, статі, мови, релігії чи віросповідання, політичних або інших переконань, національного чи соціального походження, майнового стану, народження чи іншого статусу або на яких-небудь інших подібних критеріях. Кожна сторона має з повагою ставитися до особи, честі, переконань та релігійних обрядів усіх таких осіб.

Заборонені й будуть залишатися забороненими в будь-який час і в будь-якому місці такі дії, незалежно від того, чиняться вони представниками цивільних чи воєнних органів: а) насильство над життям, здоров'ям і фізичним та психічним станом осіб, зокрема: а.1) вбивство; а.2) катування всіх видів - фізичні чи психічні; а.3) тілесні покарання; а.4) каліцтво; б) знущання над людською гідністю, зокрема, принижуюче й образливе поведіння, примус до

проституції чи непристойне посягання в будь-якій його формі; с) взяття заручників; d) колективне покарання; е) погрози вчинити будь-яку з вищезазначених дій.

Таким чином, військовослужбовці ЗС РФ, які приймали участь в окупації частини території України, були обізнані та повинні були дотримуватися норм міжнародного гуманітарного права.

Установлено, що внаслідок воєнних дій, у період часу з 27.02.2022 по 31.03.2022, тобто під час міжнародного збройного конфлікту військовими формуваннями РФ було окуповано м. Буча Київської області, де проживало цивільне населення, яке не брало участі у збройному конфлікті та перебувало під фактичним контролем та владою збройних сил армії супротивника.

Так, громадянини РФ Кіріков Вадим Володимирович, обіймаючи посаду заступника командира 1-го повітряно-десантного батальйону 234-го десантно-штурмового полку 76-ї ДШД ПДВ ЗС РФ (військова частина 74268, пункт постійної дислокації – м. Псков, РФ), що діяв на користь та в підпорядкуванні невстановлених військовослужбовців ЗС РФ, знаходячись на тимчасово окупованій ЗС РФ території, зокрема, на території м. Буча Київської області, усвідомлюючи обставини існування міжнародного збройного конфлікту на території України, 12 березня 2022 року близько 15 год. 30 хв., разом з іншими невстановленими слідством військовослужбовцями ЗС РФ, озброєні вогнепальною зброєю невстановленого зразка, перебуваючи неподалік будинку 5-Б по вулиці Тургенева в м. Буча Київської області зупинили автомобіль «INFINITI FX50S» д.н.з. AE1560EA у якому знаходились цивільні особи, зокрема, за кермом - Асаулов Андрій Володимирович 22.06.1981 р.н., на передньому пасажирському сидінні - Гурай Максим Сергійович 23.09.1990 р.н., на задньому сидінні – Лепілова Олександра Анатоліївна 01.08.1981 р.н. та Вакулік Сергій Васильович 16.08.1990 р.н.

При цьому Асаулов А.В., Гурай М.С., Лепілова О.А., Вакулік С.В. були одягнуті в цивільний одяг, не озброєні, не вчиняли агресивних дій по відношенню до військовослужбовців ЗС РФ та жодної небезпеки для них не становили.

У порушення вимог ст. ст. 27, 31, 32, 146-147 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 та ч. ч. 1, 2 ст. 75 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I) від 08 червня 1977 року, залякуючи і погрожуючи застосуванням зброї, Кіріков В.В. наказав Асаулову А.В., Гураю М.С., Лепіловій О.А., Вакуліку С.В. вийти з транспортного засобу.

Після цього, Кіріков В.В. разом з підпорядкованим йому Булковим Сергієм Петровичем, 01.02.2000 р.н. – механіком-водієм 1 самохідної артилерійської батареї 234 десантно-штурмового полку в/ч 74268 76 десантно-штурмової дивізії та іншими невстановленими слідством військовослужбовцями ЗС РФ, обмежили свободу на вільне пересування Асаулова А.В., Гурая М.С., Лепілової О.А., Вакуліка С.В., які не належали до особового складу Збройних Сил України, ополчення, територіальної оборони, інших добровольчих загонів чи організованих рухів опору, не брали участі у

збройному конфлікту, являлися цивільними особами, що перебувають під захистом міжнародного гуманітарного права.

У подальшому Кіріков В.В. почав допитувати Асаулова А.В. щодо його причетності до передачі даних про місця розташування техніки та особового складу армії РФ військовослужбовцям ЗСУ, періодично погрожуючи застосуванням зброї, висловлюючи погрози вбивства та ображаючи людську гідність.

Підкорюючись забороні та під погрозою застосування зброї зі сторони Кірікова В.В. – Асаулов А.В. під час допиту фактично був позбавлений волі та можливості вільно пересуватися, зазнаючи при цьому психологічного тиску.

Після чого, через деякий проміжок часу (близько 10 хвилин), Кіріков В.В., перебуваючи біля транспортного засобу Асаулова А.В., який знаходився неподалік будинку 5-Б по вулиці Тургенева в м. Буча Київської області, продовжуючи свої злочинні дії в порушення вимог ст. ст. 27, 31, 32, 147 Женевської Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 та ст. ст. 51, 75 Додаткового протоколу до вказаної Конвенції від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 08 червня 1977 року, розуміючи суспільно-небезпечний характер своїх дій, бажаючи їх настання та діючи з цією метою, усвідомлюючи, що Асаулов А.В. є цивільною особою, яка перебуває під захистом, віддав наказ рядовому Булкову С.П. на здійснення пострілу з автоматичної вогнепальної зброї у коліно Асаулову А.В., тобто на вчинення жорстокого поводження з цивільною особою.

У свою чергу Булков С.В., діючи на виконання злочинного наказу Кірікова В.В., в порушення ст. 32 Конвенції про захист цивільного населення під час війни, відповідно якої забороняється застосування будь-яких заходів, які можуть завдати фізичних страждань або призвести до знищення осіб, що перебувають під захистом, які є під їхньою владою, здійснив постріл із автоматичної зброї невстановленого типу під ноги Асаулову А.В.

Проте, Кіріков В.В. не отримавши бажаного результату, який полягав у завданні навмисного серйозного фізичного страждання цивільній особі, яка перебуває під захистом міжнародного гуманітарного права, усвідомлюючи суспільно небезпечний характер своїх дій, передбачаючи суспільно небезпечні наслідки та бажаючи їх настання надав ще один наказ Булкову С.П. на вчинення жорстокого поводження з цивільним населенням, а саме на здійснення повторного пострілу у нижню кінцівку потерпілого Асаулава А.В.

У свою чергу Булков С.П., отримавши повторний наказ від Кірікова В.В. на вчинення жорстокого поводження по відношенню до цивільної особи, що полягало у спричиненні серйозного фізичного страждання, розуміючи протиправний характер своїх дій, здійснив постріл з автоматичної вогнепальної зброї у ліву ногу Асаулову А.В., чим спричинив потерпілому тяжке тілесне ушкодження у вигляді наскрізного вогнепального поранення лівої гомілки з переломом малогомілкової кістки та розвитком травматичного шоку та масивною кровотечею.

Після вказаних дій, Лєпілова О.А. наклала джгут на ліву ногу Асаулова А.В. та вмовила військовослужбовців ЗС РФ не вбивати їх та

відпустити до лікувального закладу. На благання Лепілової О.А. військовослужбовці ЗС РФ дозволили поїхати, при цьому забравши у цивільних осіб наявні продукти харчування та інші речі особистого вжитку.

Далі, Гурай М.С. сів за кермо вищевказаного автомобіля та перевіз Асаулова А.В. спочатку до лікувального закладу у м. Буча Київської області, а саме до Ірпінської центральної міської лікарні Бучанської міської поліклініки, що розташована за адресою: Київська область, м. Буча, вул. Польова, буд. 19, де останньому надали першу медичну допомогу, а потім, у зв'язку з відсутністю можливості виїзду із зазначеного населеного пункту, до підвального приміщення церкви, яка розташована поблизу АТП «Транском» по вул. Качинського, 11, де переночували та вранці 13.03.2022 (точний час в ході досудового розслідування не встановлено) «зеленим коридором» виїхали на підконтрольну Україні територію.

Отже, своїми умисними діями, що виразились у погрозі вбивством та спричиненні сильного фізичного страждання потерпілого Асаулова А.В., військовослужбовець ЗС РФ Кіріков В.В. за попередньою змовою групою осіб, вчинив жорстоке поводження з цивільним населенням, чим порушив вимоги ст.ст. 27, 31-33, 147 Конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12 серпня 1949 року та ст. 51, п.п. а.2), е) ч. 2 ст. 75 Додаткового протоколу I Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів.

Таким чином, Кіріков Вадим Володимирович, підозрюється у жорстокому поводженні з цивільним населенням, тобто у порушенні законів та звичаїв війни, що передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, вчиненому за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 28, ч. 1 ст. 438 КК України.

Старший слідчий в особливо важливих справах
1-го відділу (розслідування злочинів,
скоєних проти особи) управління
розслідування особливо важливих
кримінальних проваджень
Головного слідчого управління
Національної поліції України
підполковник поліції

Лідія ЛУЧИНСЬКА

ПОГОДЖЕНО

Прокурор третього відділу управління
процесуального керівництва досудовим
розслідуванням та підтримання публічного
обвинувачення Департаменту нагляду за
додержанням законів Національною
поліцією України та органами, які ведуть
боротьбу з організованою злочинністю,
Офісу Генерального прокурора

Дмитро СИНЮК

Про підозру мені повідомлено, суть підозри мені роз'яснено, суть зрозуміла.

Підозрюваний _____ **В.В. Кіріков**
« ____ » _____ 2024року

Кірікова В.В. повідомлено, що згідно із ст.42 КПК України підозрюваний має право:

1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;

2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені КПК України, а також отримати їх роз'яснення;

3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту – мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених КПК України та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 КПК України;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 КПК України, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 КПК України;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому КПК України;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра не підтвердилася;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Також, **Кірікова В.В.** повідомлено, що відповідно до ст. 42 КПК України підозрюваний зобов'язаний:

1) прибути за викликом до слідчого, прокурора, слідчого судді, суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це зазначених осіб;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру мені вручено. Процесуальні права та обов'язки мені повідомлено. Пам'ятку про права та обов'язки підозрюваного мені вручено:

Підозрюваний _____
(підпис, ініціали, прізвище)

«__» год. «__» хвилин «__» _____ 20__ року.

Захисник _____
(підпис, ініціали, прізвище)

«__» год. «__» хвилин «__» _____ 20__ року.

Письмове повідомлення про підозру та пам'ятку про процесуальні права підозрюваного вручив:

**Старший слідчий в особливо важливих справах
1-го відділу (розслідування злочинів,
скоєних проти особи) управління
розслідування особливо важливих
кримінальних проваджень
Головного слідчого управління
Національної поліції України
підполковник поліції**

Лідія ЛУЧИНСЬКА